

[Edvard Sørensen.]

ligger Skattetrykket for Hovedstadskommunerne paa 8,55 pCt., Provinsbyerne 8,98 pCt. og Landdistrikterne 11,75 pCt.

Efter det, Regeringen her kalder et Udligningsforslag, er der i Skattetrykket praktisk talt ingen Udligning foregaaet. Denne Stilling ændres en lille Smule ved Ministeriets Ændringsforslag. Efter de Ændringsforslag, der for nylig blev forelagt, vil Skattetrykket være i Hovedstadskommunerne 8,75 pCt., Provinsbyerne 8,97 pCt. og Landdistrikterne 11,53 pCt. Alligevel er der ingen Udligning i Forslaget. Det tror jeg, man kan sige uden at overdrive.

Ved Sagens første Behandling spurgte jeg den højtærede Indenrigsminister, om han vilde forhandle om Forslag som dem, jeg paa mit Partis Vegne havde skitseret, og som har givet sig Udtryk i det Ændringsforslag, mit Parti har stillet. Dertil svarede Indenrigsministeren — det staar Sp. 1059

—60 — :

„Altsaa, de Ændringsforslag, det ærede Medlem og hans Parti tænker at fremsætte til det foreliggende Forslag, er vi selvfølgelig villige til at drøfte ligesom alle andre Ændringsforslag. Det er da klart. Det er, om jeg saa maa sige, det, jeg er her til, ikke sandt?“

Det lød meget forstandigt. Paa Baggrund af dette kan det vist være rigtigt at se lidt paa Udvalgsarbejdets Forløb. Der blev i Udvalget ret hurtigt indkaldt Ændringsforslag. Det holdt haardt at faa Udsættelse i 2 Dage. Den 18. December afgav Det konservative Folkeparti og mit Parti Ændringsforslag. Men det gik, som det er blevet Skik under den nuværende Regerings Styre, at Indkaldelse af Ændringsforslag til en bestemt Dag kun gælder Oppositionspartierne, men at Regeringen udmærket derefter kan standse Udvalgsarbejdet i mere end en Maaned, inden Regeringspartierne kan bekvemme sig til at stille Ændringsforslag. Saaledes gik det her. Den 22. Januar mødte Indenrigsministeren i Udvalget med Ændringsforslag. Paa min Forespørgsel, om vi ikke skulde drøfte de af mit Parti stillede Ændringsforslag, og om vi ikke kunde faa dem beregnet for de ca. 100 Kommuner, for hvilke der er anstillet Beregninger i Regeringens Forslag, fik jeg det Svar, at vore Ændringsforslag vilde man ikke forhandle om, og at faa dem beregnet vilde Udvalgsflertallet ikke være med til. Det vilde sinke Sagen, sagde man; nu skulde Lovforslaget igennem, og efter disse Udtalelser sluttede Udvalget sit Arbejde. Jeg

overlader til Tingets Medlemmer at afgøre, om denne Stilling i Udvalget kan bringes i Overensstemmelse med Ministerens Ord ved første Behandling.

Til de af Regeringspartierne stillede Ændringsforslag vil jeg knytte et Par Bemærkninger. Ændringsforslagene Nr. 3 og 4, der angaar Tilskuddet til Sygehuse, maa vi i Princippet hilse med Tilfredshed. Naar disse Ændringsforslag er blevet fremsat, uden at Ministeren eller Flertallets Ordfører har udtalt sig derom ved Sagens første Behandling eller i Udvalget, før Oppositionspartierne har afgivet deres Ændringsforslag, tager jeg det som Udtryk for, at Regeringen politisk og taktisk ikke turde lade Venstre staa alene med Forslag om Tilskud til Sygehuse; man maatte se at komme med. Jeg mener ikke, at Forslaget er saa godt som det af mit Parti stillede, hvorfor vi ikke kan stemme for det. Ihvorvel jeg erkender, at Fordelingen efter Folketal giver forholdsvis større Beløb til Amtskommunen end det af mit Parti foreslaaede, ligger der i Begrænsningen af Tilskuddet til $\frac{2}{3}$ af Udgifterne til uheldige Forhold. For det første maa det befrygtes, at der er Amtssygehuse, der paa Grund af de forholdsmæssig mindre Udgifter i Sammenligning med Hovedstadens ikke kan udnytte Tilskuddet fuldt ud, og derved nedsættes jo det endelige Beløb til Amtskommunerne. For det andet vil det, at Tilskuddet ikke kan udnyttes fuldt ud, medføre, at man i Amtskommunerne ikke er saa interesseret i at holde igen paa Udgifterne, saa længe det fulde Tilskudsbeløb ikke er naaet.

Ændringsforslag Nr. 5, der forhøjer Udskrivningen paa faste Ejendomme i Forhold til det oprindelige Forslag og gør — ved det Forslag, Indenrigsministeren har bebudet, Finansministeren vilde fremsætte angaaende Statsejendomsskatten — Skatten til en permanent Statsejendomsskat paa 6 pro mille, maa vi afgjort være imod. De alt for høje Ejendomsskatter bør nedsættes. Ejendomsskatten burde efter min Opfattelse være en rent kommunal Skat, hvorimod den store Part af Indkomstskatten, saaledes som mit Parti foreslaar, bør være en Statskat.

Ændringsforslag Nr. 6 giver Mulighed for, at Grundskyldspromillerne i Købstadkommuner — hvad angaar den kommunale Beskatning i de to Aar, indtil Ligningsforholdet igen skal fastsættes — kan nedsættes, hvorimod der ikke er Tale om Nedsættelse af Promillerne i Sognekommunerne. (Indenrigsministeren [Bertel Dahlgaard]: Det sker automatisk). Nu siger